

ההר ירוק והנהר זורם

מאת Ji Kwang SSN

אדם זקן יושב מולי. הוא מסריח למדי. הנוסעים בסמוך אלי מחליפים את מקומות הישיבה שלהם. אני נשאר לשבת בכוונה. האדם שותה מבקבוק של משקה חריף ומציע לי לגימה. אני מסרב בנימוס. זה די ברור: האיש הזה בודד והוא מחפש קשר. הוא מתחיל לדבר: אני למד שהוא חסר בית, אבל בעבר היה בעל מקצוע ואהב אישה. ובעיר, היכן שהוא, נמצאים ילדיו אותם לא ראה כבר זמן רב. אבל אז הדברים התגלגלו אחרת... אני מקשיב לו, מדי פעם שואל שאלה, מביע התפעלות כשהוא מנסה להזגים לי מספר קסמים שהוא מבצע מסורבל בידיו ואצבעותיו. זה היה תחביב שלו כך הוא מספר לי. זה חשוב שלכל אחד יהיה תחביב הוא קורא לכל מי שנכנס לרכבת. הוא רוצה להגיע לשונפלד כעת אבל זה לא ממש חשוב. הוא ממשיך איתי עד התחנה שלי. לפני שאני יורד אנחנו נפרדים זה מזה בידידות. אני קולט שאני מעריץ אותו על חוסר הדאגה שלו. הוא בן אדם כמו כולנו, עם סיפור, עם געגועים ותוכניות, עם צחוק ועצב.

מה זה: להיות אנושי? כולנו אומרים: "אני". אבל האם אנו מבינים את האני הזה? בטבע לכל דבר יש את התפקיד שלו. הנמר, הנחש, הפרח... כולם מבינים את תפקידם. רק האדם נראה שאינו יודע מדוע בא לעולם. וכך אנו מחפשים לנצח: את עצמנו, את הייעוד או ההגשמה שלנו, תחת חוקים ונורמות מקובלים, ופעם אחר פעם את הסיבות, הדרכים והמקורות של משמעות החיים והמוות; את ההסברים, המשמעויות והאהבה – כל אחד בדרכו שלו. יש כאלה שרוצים לשנות את העולם. אחרים שואפים להנאות ולצריכה. אחרים מרוצים ממילים יפות או תיאוריות מדעיות. חלק מתאהבים בחיפוש וממשיכים לחפש. אחרים שוכחים מה עורר אותם לחפש ולמצוא את מה שרצו. ועדיין אחרים אינם רוצים דבר. אלמלא היו ההתקשרויות הגדולות- שינה, מזון, כסף, תהילה ומין- המסבכות אותנו בחיים ומעסיקות אותנו, ואשר איתם השאלות והחיפוש מתחילים שוב... אדם חכם אמר פעם, "ההר הוא הר והנהר הוא נהר". נכון ללא ספק. השתקפות ברורה של המציאות. אבל כיצד זה קורה? כיצד זה מתפקד ומה החוויה של האמת הזו בפעולה?

האם זה מספיק לומר, "אבטיח הוא אבטיח"? אם אתה רוצה לדעת מהו אבטיח, אתה צריך לקחת סכין, לחתוך את האבטיח ולאכול פרוסה: "אההה נפלא- אז זהו אבטיח".

לנשוך, להקשיב, פשוט לעשות את מה שצריך לעשות! לשם אנחנו צריכים להגיע: אל האתה והאנחנו בדיוק ברגע הזה. זה יכול להצליח רק אם אין שום דבר שעומד בתווך, לא "טוב", לא "רע", לא העדפה או דחייה. אז ההר הוא הר והנהר הוא נהר. בתוך הרגע, חזור אל עצמך והבן: הכל תמיד שלם. מה יכול להיות חסר? אם הרגע הזה ברור וגם זה שאחריו וגם זה שאחריו... אז החיים שלנו הופכים לברורים: המצב, היחס שלנו אל המצב והתפקוד שלנו. החיים והפעולה באים לכדי התאמה עם המציאות. בחוץ ובפנים הופך לאחד. אז ההר אינו רק הר והנהר אינו רק נהר. אז ההשתקפות הברורה של האמת בתוכנו הופכת לחווית האמת בתוכנו. ההר ירוק והנהר זורם. וכך כשאנו פוגשים אדם נזקק אנחנו מנסים לעזור. בזו אנחנו קוראים לזה חמלה גדולה או הדרך הגדולה של הבודהיסטוה.

"בחזה חשוף הוא הגיע יחף אל השוק. מאובק ומרוח באפר, צוחק וחיוך רחב משוח על פניו. בלא להזדקק לכוחות מיסטיים הוא מביא עצים יבשים ללבלב במהירות." " לבוא אל השוק בידיים פתוחות, לעשות את מה שנחוץ, משמעו לעזור היכן שעזרה נדרשת. הבודהיסטוה קפץ מהלא הגדול אל הכן הגדול. הוא אינו משתנה באחדות המקורית של הריקות, המתגברת על הריבוי ועל הניגודים, המהווה את טבע הבודהיסטוה, אלא מה שהופך להיות חי בו הוא המהות של החוויה הזו של חיבור ואחדות בין הדברים המופרדים. נקודת המוקד בעולם היא האחד הזה, שאיננו אלא האדם האחר ואי לכך העולם כולו וכל החיים בו. "ההר ירוק והנהר זורם" הופך לכיטוי של אהבה גדולה, חמלה גדולה, הדרך הגדולה של הבודהיסטוה. זה אומר לחיות, להיות יחד, אחד עבור השני.

אנו מוצאים את המציאות של חמלה גדולה לא רק בביוגרפיות של בודהה, ישו, גנדי או אמא תרזה ועוד רבים אחרים ששמן לא יוזכר כאן, אלא באופן פוטנציאלי בכל אחד ואחת מאיתנו. אנחנו יכולים ליצור את התנאים שיאפשרו לנו לפגוש את האחר בלא פחד, באופן פתוח ואמפטי: בידיים פתוחות.

כדי לממש את הפוטנציאל הזה, אנו מקדישים את תרגול הזן לחיפוש, לסבל ולתקווה של כל היצורים, ולחווית האמת, שהיא תמיד אפשרית ואימננטית בכל מקום, שכל דבר, כפי שהוא, הוא מספיק. הברואים רבים מספור, אנו נודרים לסייע לכולם. האשליות הן אינסופיות אנו נודרים לחתוך דרך כולם. הלימוד הוא אין סופי אנו נודרים ללמוד את כולו. דרך הבוהה היא בלתי נתפסת אנו נודרים להגשימה. הכוונה היא לתרגום מחדש של חווית האמת המבזיקה מעבר לחיפוש, לשחרר ולחזור בחזרה אל החיים, שם היא תמיד- מציאות יומיומית: ההר ירוק והנהר זורם.

יום אחד קמה מהומה גדולה במנזר, הנזירים של האגף המזרחי רבו עם הנזירים של האגף המערבי אודות חתול. "זה החתול שלנו!" "לא, הוא שלנו, אחרי הכל אנחנו מאכילים אותו כל יום", כך זה התנהל הלך ושוב עד שמסטר נאן צ'ואן נעמד ביניהם. הוא תפס את החתול והניף אותו מעלה. בידו השניה הוא החזיק בסכין. הוא קרא: "אתם נזירים! תנו לי מילה אחת והצילו את החתול הזה!". הנזירים לא יכלו לענות וכך הוא הרג את החתול. (המקרה ה-14 של קואן וו-מן)

כיצד תוכל להציל את החתול?

הנסיון בזן חייב להיות משולב בחוכמה על מנת לקבל ביטוי ברמת הפעולה. אז נוכל להציל את החתול שמסטר נאן צ'ואן מניף עד עצם היום הזה: "תן לי מילה אחת!"

– Translated by Einat Rogel

This article copyright © 2012 Kwan Um School of Zen